

Camellia

7

จอมพิต พลิกหัวใจ

摄政王的神医狂妃

เจ้าก่อน
กระต่าย
ตัวน้อย
จกกลายร่าง
เป็น
ซาจ่า

韩绵绵 หานเหมียนเหมียน เขียน เวลาไม่ช้าแล้ว แปล 子豪 จื่อฮาว วาด

บทที่ 341 ถ่วงดุลอำนาจ
บ้านคนใหม่

เฟื่องกวนกวนเป็นคนซื่อ ๆ ไม่ได้คิดอะไรมาก จึงตอบรับทันที “ข้าไม่พูดแน่นอน เป็นองค์ชายใหญ่ที่บอกเรื่องนี้ให้พวกเรา รู้ ข้าจะไม่ทำร้ายเขา”

ในความคิดของนาง มู่หรงชิงเป็นคนแอบเอาข่าวมาบอก แล้วตอนนี้มู่หรงเสี่ยงกับฮ่องเฮาได้ประสพเคราะห์กรรมไปแล้ว

หากเอาเรื่องนี้ไปเล่า มีเท่ากับทน ‘เนรคุณ’ ลากองค์ชาย ใหญ่เข้ามารับเคราะห์ด้วยหรือ

เจียงจื่อไต้ยิ่นเซนนี้ก็ชะงักไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่านางเข้าใจ ความหมายของตัวเองผิดไป อยากจะอธิบายเพิ่มอีกสักสองสามคำ แต่เห็นว่าเฟื่องกวนกวนไร้เดียงสา จึงได้แต่ขมวดคิ้วไม่รู้จะพูด อย่างไร

อวินซู่อินเหลือบมองเจียงจื่อ แต่นางไม่ยอมให้เฟื่อง- กวนกวนเข้าใจผิดอีกต่อไป พูดไปตามตรง

“พี่เจียงของเจ้าไม่ได้กลัวว่าเจ้าจะลากองค์ชายใหญ่เข้ามา
เกี่ยวข้องด้วย เรื่องในวันนี้เขาไม่ได้บริสุทธิ์ใจขนาดนั้น เขามี
เหตุผลที่มากบอกพวกเราและไม่ใช้เจตนาที่ดีเลย

“ที่เขามาเตือนพวกเราว่าองค์ชายรองอยากจะสู้ขอเจ้า
เป็นเพราะเขาอยากจะยุ่งให้พวกเรากับองค์ชายรองแตกคอกัน
เพื่อไม่ให้ตระกูลเฟิงกลายเป็นกำลังหนุนขององค์ชายรอง คินนี้
ข้าก็ตกรางวัลใหญ่ให้เขาไปแล้ว

“ดังนั้นกวนกวน เจ้าไม่ต้องไปนึกถึงบุญคุณที่เขาอ้างถึง
และอย่าไปคิดว่าองค์ชายใหญ่ช่วยเจ้า ต่อไปเมื่อเจอเขาก็รักษา
ระยะห่างเอาไว้ให้”

มู่หรงซึ่งมีความอดทนต่อความทะเยอทะยานมากกว่า
มู่หรงเสียน เขาไม่ค่อยแสดงอารมณ์ออกมาอย่างโจ่งแจ้ง
แต่สุดท้ายแล้วคนในราชวงศ์มีผู้ใดบ้างที่เรียบง่าย เขาเอง
ก็อาจจะไม่ใช่คนดีอะไร

อวิ้นซุอันไม่อยากให้เฟิงกวนกวนรู้สึกว่าคุณเป็นหนี้บุญคุณ
ต่อมู่หรงซึ่ง เพื่อที่เขาจะได้รับผลประโยชน์จากตระกูลเฟิงใน
ภายหน้า นางจึงได้อธิบายเหตุผลเหล่านี้ให้เฟิงกวนกวนเข้าใจ

อย่างละเอียด เพื่อให้นางได้ตระหนักว่ามูหรงซึ่งไม่ได้มี ‘บุญคุณ’
ต่อนาง และนางก็ไม่ได้เป็นหนี้ ‘ความดี’ ของเขา

“เจ้ากลับไปวันนี้ อย่าได้พูดเรื่องที่พบกับองค์ชายใหญ่
วันนี้ให้ท่านปู่ของเจ้าฟัง ทำเป็นไม่รู้เรื่องก็พอ”

เจียงจื่อที่อยู่ข้างๆ พูดเสริมว่า “อาอินพูดถูก เจ้าทำเป็น
ไม่รู้เรื่องนี้ อย่าไปพูดกับผู้ใด และอย่าไปบอกบรรดาท่านลุงเผิง
เล่า”

เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ตรวจการเผิงเข้าใจผิด คิดว่าองค์ชาย
ใหญ่ทำเพื่อตระกูลเผิง ใช้ข้ออ้างนี้สร้างความสัมพันธ์กับตระกูล
เผิง ดึงตระกูลเผิงเข้าสู่วังวนของการแย่งชิงบัลลังก์

แม้ว่าเผิงกวนกวนจะไร้เดียงสา แต่นางไม่ใช่คนโง่ ทั้ง
อวิ้นชู่อินและเจียงจื่อได้อธิบายเรื่องราวให้นางฟังอย่างละเอียด
แล้ว นางจะไม่เข้าใจความหมายของพวกนางได้อย่างไร เด็กสาว
รีบพยักหน้าพูดว่า

“ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะไม่พูดกับท่านปู่และคนอื่นๆ”

เจียงจื่อและเฟิงกวนกวนล้วนเป็นเด็กสาวที่ฉลาด เมื่อเห็นว่าท่านผู้สำเร็จราชการและอวิ้นชุ้นอินอยู่ด้วยกัน ทั้งสองคนไม่ยอมรับกวน จึงสนทนากับอวิ้นชุ้นอินสักพักเพื่อให้แน่ใจว่านางไม่ได้รับบาดเจ็บและไม่ได้พบกับปัญหาใดๆ

จากนั้นเด็กสาวทั้งสองคนต่างก็หาข้ออ้างจากไป ก่อนจะกลับเฟิงกวนกวนยังดึงอวิ้นชุ้นอินออกไปกระซิบกระซาบกันอยู่ครู่หนึ่ง

หลังจากอวิ้นชุ้นอินส่งพวกนางจากไปแล้วก็เดินกลับเข้ามาในห้อง

จวินจิวหยวนถามว่า “กระซิบกระซาบอะไรกัน”

อวิ้นชุ้นอินทำหน้าแปลกๆ ตอบว่า “เรื่องนี้ข้าเล่าให้ท่านฟังไม่ได้”

เมื่อครู่เด็กสาวดึงนางไปถามว่า ตอนท้องค์ชายรองกับองค์ชายสี่มีอะไรกัน ผู้ใดอยู่ข้างบน อวิ้นชุ้นอินฟังแล้วตกใจมาก ไม่คิดเลยว่าเด็กสาวที่ดูไร้เดียงสา สมองจะเต็มไปด้วยเรื่องพรรค์นั้น

ตอนแรกนางไม่ยากพูด แต่เด็กสาวตัวไม่เล็ก สุดท้ายเมื่อได้คำตอบแล้วก็จากไปอย่างมีความสุข ก่อนไปยังพูดว่า “ไม่คิดเลยว่าองค์ชายรองจะทรงอ่อนแอขนาดนี้” อวินซุอินได้ฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

เมื่อเห็นว่าจวินจิวหยวนอยากรู้ นางจึงขยับเข้าไปใกล้แล้วพูดว่า “อย่าถามเลย เรื่องสาว ๆ คุยกัน ท่านจะสนใจฟังไปทำไม”

หากให้คนอื่นรู้ว่าเบื้องหลังหน้าตากลมๆ ของเผิงกวนกวนมีความเป็นสาววายซ่อนอยู่ เด็กสาวคงอายแย่

จวินจิวหยวนก็แค่ถามขึ้นมาลอยๆ เท่านั้น เมื่อเห็นว่าอวินซุอินไม่ยากบอก ก็ไม่ได้จะยั่นจะยอ

ขณะที่ทั้งสองคนพินิจหน้าต้ามองดูการจุตโคมมังกร โคมมังกรขนาดใหญ่ถูกปล่อยขึ้นไปเหนือกำแพงเมือง สะท้อนให้เห็นมู่หรงเซิงที่ยืนอยู่บนกำแพงด้วยความภาคภูมิใจ แม้แต่พระสนมอวี๋ที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ยังมีใบหน้าเปื้อนยิ้ม

อวินซุอินพูดขึ้นว่า “ท่านว่า มู่หรงเซิงอาจกำลังคิดว่าตำแหน่งรัชทายาทเป็นของเขาแน่นอนแล้วกระมัง?”

จวินจิวหยวนยิ้มพราว “มู่หรงเสียนถูกปลด มู่หรงเจิงถูกเนรเทศ ในบรรดาองค์ชายที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ของราชสำนัก เขาได้รับความสนใจมากที่สุด และขุนนางที่เคยติดตามองค์ชายสองคนนั้นอาจจะหันมาสนับสนุนมู่หรงชิงด้วย

“เพียงแค่ฮองเต้ซึ่งอวีนไม่ทรงโปรดปรานให้ผู้ใดโดดเด่นเกินไป...”

หญิงสาวเอียงซบไหล่เขา “หมายความว่าอย่างไรหรือ”

จวินจิวหยวนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “เจ้าไม่คิดว่าสถานการณ์ในราชสำนักก่อนหน้านี้แปลกบ้างหรือ

“มู่หรงเสียนเป็นพระโอรสของฮองเฮา มู่หรงชิงเป็นองค์ชายใหญ่ มู่หรงเจิงก็มีอัศวินเสนาบดีฟุหนุนหลัง ได้รับความโปรดปรานจากฮองเต้ซึ่งอวีนมาก”

ตระกูลหลินมีอิทธิพลในเมืองหลวงมายาวนาน องค์ชายพระองค์อื่น ๆ อาจเคยคิดจะสู้ฮองอวีนชิงฮินมาก่อน แต่ก่อนหน้านี้มู่หรงเจิง ฮองเต้ซึ่งอวีนไม่เคยอนุญาตเรื่องการแต่งงานกับผู้ใดเลย แต่มู่หรงเจิงเคยขอสมรสพระราชทานเพียงครั้งเดียวก็อนุญาตแล้ว มันราบรื่นเกินไป

“มู่หรงเสียนมีตระกูลเดิมของฮองเฮาหนุนหลัง ส่วนมู่หรงซึ่งมีพระสนมอวี๋และเจียงเกาหึงเสนาบดีกรมกลาโหม มีแต่มู่หรงเจิงที่พระมารดาเสียชีวิตไปนานแล้ว แม้ว่าจะมีอัศวินเสนาบดีฟู่จะคอยหนุนหลัง แต่ตระกูลฟู่ก็มีความไม่เต็มใจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการแย่งชิงบัลลังก์และไม่ต้องการสนับสนุนเขา”

พูดง่าย ๆ ก็คือ มู่หรงเจิงมีอำนาจน้อยที่สุดและมีภูมิหลังอ่อนแอที่สุดในบรรดาองค์ชายทั้งสามคน

อวินซู่อินเล็กคิ้วเมื่อไต้ยีน

“ท่านหมายความว่า ฮองเต้ซึ่งอวินจงใจสร้างสมดุลระหว่างพวกเขาทั้งสามคน ให้อยู่ในสถานะที่เท่าเทียมกัน ไม่มีผู้ใดได้เปรียบเสียเปรียบ?”

“น่าจะเป็นเช่นนั้น”

จวินจิวหยวนพูดต่อว่า

“เมื่อครั้งอดีตฮองเต้ยังทรงพระชนม์ การแก่งแย่งชิงดีระหว่างองค์ชายในราชวงศ์โหดร้ายยิ่ง บัดนั้นฮองเต้ซึ่งอวินก็ทรงลำบากไม่น้อย พระองค์ทรงเห็นกับตาถึงความเหี้ยมโหด

ของการช่วงชิงอำนาจ คิดตามหลักเหตุผลแล้ว พระองค์น่าจะทรงแต่งตั้งรัชทายาทเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ราชสำนัก และเพื่อปราบปรามผู้อื่นที่คิดจะแย่งชิงบัลลังก์

“แต่เขามีนิสัยหวาดระแวง หวงอำนาจ กลัวว่าหากตั้งรัชทายาทเร็วเกินไป อำนาจในราชสำนักจะถูกแบ่งแยก ขุนนางจะเข้าหารัชทายาทเร็วเกินไป ทำให้เขารวบอำนาจไว้ไม่ได้เช่นเดิม จึงสร้างทำเป็นลังเลไม่ตัดสินใจพระทัยสักที

“วันนี้โปรดปรานคนนี้ พรุ่งนี้ก็ไปให้ความสำคัญกับคนนั้น ไกล่ลิดทุกคน ให้ความหวังทุกคน แต่ไม่เคยแสดงออกชัดเจนว่าชอบผู้ใดมากกว่ากัน...”

แม้ว่ามู่หรงแข็งและคนอื่นๆ จะไม่นับว่าเป็นพี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกันตั้งแต่แรก แต่ในวัยเด็กก็ไม่ได้ต่อสู้กันอย่างรุนแรงเหมือนตอนนี้ ตอนนั้นพวกเขาสามคนอย่างมากก็แค่กลั่นแกล้งหรือสร้างความขุ่นเคืองเล็กๆ น้อยๆ ให้กัน

เป็นเพราะฮองเต้ซึ่งวันใช้อำนาจของตนเป็นเครื่องมือเอาตำแหน่งรัชทายาทมาล่อลวงองค์ชายทั้งสามไม่หยุดหย่อนบอกเป็นนัยๆ ว่าทุกคนล้วนมีโอกาสได้ขึ้นครองบัลลังก์ ซ้ำยัง

สนับสนุนผู้ที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาอย่างลับ ๆ ให้พวกเขาคอย
คานอำนาจกัน ขยายความเกลียดชังออกไป

สิ่งนี้ทำให้พี่น้องสามคนกลายเป็นศัตรูกัน อยากจะฆ่ากัน
ให้ถึงตาย

สายตาของจวินจิวหยวนแฝงความเย้ยหยันขณะพูด

“สิ่งนี้เรียกว่า ‘กลยุทธ์คานอำนาจของฮ่องเต้’ คิดว่าตัวเอง
รักษาสมดุลในราชสำนักได้” แต่ในสายตาของจวินจิวหยวน มัน
ก็แค่เรื่องน่าขันเท่านั้น

อวิ้นซู่อินขมวดคิ้ว “เช่นนั้น ตอนนี้มู่หรงเสียนและคนอื่นๆ
หมดอำนาจแล้ว เขาคงไม่อยากให้มู่หรงซึ่งมีอำนาจมากเกินไป
ทำนุหมายควมว่าฮ่องเต้ซึ่งอวิ้นอาจจะสนับสนุนคนใหม่ขึ้นมา
คานอำนาจกับมู่หรงซึ่งเพื่อรักษาสมดุลในราชสำนักหรือ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้น” จวินจิวหยวนใช้นิ้วพันผมของ
หญิงสาวเล่น

“จะนั้นมู่หรงแข่งกับพระสนมอวี้อาจจะดีใจเร็วเกินไป
หน่อย”

บทที่ 342 สมควรได้รับผลกระทบ

จวิฬรจ้วหนวนเข้าใจนิสัยของฮ้องเต้ซึ่งอวินเป็นอย่างดี ชายผู้นี้มีนิสัยหวาดระแวง อิจฉาริษยาและหวงแหนอำนาจ แม้จะเป็นบุตรชายแท้ๆ เขาก็จะไม่ยอมให้ผู้ใดคุกคามอำนาจ จักรพรรดิของเขาอย่างเด็ดขาด

การมีผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในราชสำนักก็ทำให้เขา กระวนกระวายใจอยู่แล้ว เขาจะปล่อยให้มู่หรงซึ่งมีอำนาจ แต่เพียงผู้เดียวหลังจากที่องค์ชายทั้งสองพระองค์ ‘ฟ่ายแพ้’ ไปได้อย่างไร ดังนั้นสิ่งที่มีความเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะทำมากที่สุดก็คงเป็นเช่นที่อวินผู้นั้นกล่าว

คือสนับสนุนองค์ชายพระองค์ใหม่เพื่อแข่งขันกับมู่หรงซึ่ง โดยเร็ว เพื่อกระจายชื่อเสียงและอำนาจของเขาในราชสำนัก เช่นนี้จึงจะสามารถรักษา ‘สมดุล’ ของราชสำนักตามที่เขา ต้องการได้

“ไม่ได้!”

หลังจากได้ยินคำพูดของจวินจิวหยวน หญิงสาวรีบลุกขึ้นนั่งทันที แต่ลืมไปว่าผมของนางยังพันอยู่ที่นิ้วของเธอ อวินซุอินร้องออกมาด้วยความเจ็บ

“ช้าหน่อย!”

จวินจิวหยวนรีบดึงนางกลับมา คลายผมที่พันกันของนางออกแล้วลูบหัวหญิงสาวเบาๆ

“เหตุใดต้องตื่นเต้นเพียงนี้ เจ็บไหม”

“ไม่เจ็บ”

อวินซุอินถูกลูบจนคราวเสียวเบา ก่อนพูดว่า

“ก่อนหน้านี้เรายังพูดถึงเรื่องทวงความยุติธรรมให้กับจวนอันกั้วกง จะให้ฮ่องเต้ซึ่งอวินขอโทษตระกูลเหลียวและทหารกล้าที่เสียชีวิตในการสู้รบ ตอนนี้เป็นโอกาสที่ดีแล้ว

“ไม่ว่าจะสนับสนุนหมู่หรงเชิงหรือเลือกคนอื่นขึ้นมา ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด หากปล่อยให้เขาสนับสนุนคนอื่นขึ้นมา แล้วสถานการณ์ในราชสำนักกลับไปเป็นเหมือนเดิม ความพยายามของเราทั้งหมดก็จะสูญเปล่า”

แม้มู่หรงเสียนและมู่หรงเจิงจะน่ารังเกียจ แต่ก็สมควร
ได้รับผลกระทบเช่นนี้ อวินซุอินไม่รู้สึกรังเกียจแต่อย่างใด

แต่สาเหตุที่นางลงมืออย่างหนักหน่วงในคืนนี้ ก็เป็นเพราะ
ก่อนหน้านี้นางเคยปรึกษากับจวินจิวหยวนถึงเรื่องของตระกูล
เหลียว และเรื่องของฮ่องเต้พระองค์ใหม่ จึงถือโอกาสนี้จัดการ
ไปด้วยกันเสียเลย

หากปล่อยให้ฮ่องเต้ซึ่งอวินสนับสนุนคนอื่นขึ้นมาแทนที่
มู่หรงเสียนและมู่หรงเจิง วันนั้นก็เท่ากับเสียแรงเปล่า

จวินจิวหยวนเห็นดวงตาที่งดงามของหญิงสาวเบิกกว้าง
เขาลูบนางเบาๆ หัวเราะเอ้ย

“มันไม่ยากขนาดนั้นหรอก ต่อให้ฮ่องเต้ซึ่งอวินจะอยาก
สนับสนุนองค์ชายคนอื่น แต่ก็คงทำได้ยากในระยะเวลาอันสั้น”

แม้ว่าจะมีองค์ชายหลายคนในราชสำนัก แต่การสร้าง
อำนาจและอิทธิพลของตระกูลของพวกเขาไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้
ในชั่วข้ามคืน

มู่หรงซึ่งอยู่ในราชสำนักมาหลายปี ขณะที่ต่อสู้กับ
มู่หรงเสียนและมู่หรงเจิง เขาก็ได้สร้างฐานอำนาจและดึงดูด
ผู้คนมาร่วมกับเขาจำนวนมาก การที่จะสนับสนุนองค์ชายหนึ่ง
หรือสองคนให้มีอำนาจเทียบเท่ากับมู่หรงเสียนและมู่หรงเจิง
นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

ที่สำคัญที่สุด มู่หรงซึ่งคงไม่ยอมสละโอกาสดี ๆ เช่นนี้
ให้คนอื่น

“จริง ๆ แล้ว มู่หรงซึ่งก็ถือว่าเป็นคนรู้จักกาลเทศะ
เฉลียวฉลาดมากพอ อย่างน้อยก็ฉลาดกว่ามู่หรงเสียนและ
มู่หรงเจิง หากจะให้เป็นฮ่องเต้ก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้

“ข้ารู้ว่าเจ้าหมายถึงอะไร หากอยากให้มู่หรงซึ่งเป็น
รัชทายาทจริง ๆ ก็ต้องรอให้คดีของตระกูลอวิ้นยุติลงก่อน

“ข้าได้สั่งการไปแล้ว กรมอาญากำหนดวันพิจารณาคดี
ของอวิ้นเหลืออันไว้ในวันที่สิบเจ็ดเดือนหนึ่ง มู่หรงซึ่งจะคู่ควรกับ
การเป็นฮ่องเต้หรือไม่ ต้องรอพิจารณาคดีอวิ้นเหลืออันก่อนถึงจะรู้”

เมื่อได้ยินดังนั้น อวิ้นซุอินนึกถึงเจียงเกาหมิงที่ร่วมมือ
กับอวิ้นเหลืออันใส่ร้ายอันกั๋วกง ไขแล้ว หากมู่หรงซึ่งไม่อาจจะ

สละตระกูลเจียงใต้ ไม่สามารถทวงความยุติธรรมให้กับจวนอันกั๊วกงและล้างมลทินให้กับทหารหลายหมื่นนายได้ เขาก็ไม่สมควรเป็นฮ่องเต้

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่คนดี แต่พวกเขาก็รู้ว่าผู้ใดควรยุ่งเกี่ยว ผู้ใดไม่ควรยุ่งเกี่ยวด้วย

หากมู่หรงแข็งไม่เข้าใจในหลักเหตุผลนี้ เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ปกครองแผ่นดิน แม้จะผลักดันเขาขึ้นไป เขาก็คงเป็นแค่ฮ่องเต้ซึ่งอวี่นคนที่สอง สำหรับพวกเขาแล้วก็ไม่มီးอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่สู้หาองค์ชายที่ว่าง่ายและเชื่อฟังมาผลักดันขึ้นเป็นฮ่องเต้แทนยังดีกว่า

อวี่นซู่อินมีที่ทำนองคลาญลง ถามว่า “ท่านคิดว่ามู่หรงแข็งจะเลือกอย่างไร”

จวินจิวหยวนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ว่า “ต้องดูว่าเขาฉลาดพอหรือไม่

“จริง ๆ แล้วตระกูลเจียงกับมู่หรงแข็งไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไร บุตรชายทั้งสองคนของเจียงเกาหมีงเคยลอบติดต่อกับมู่หรงเสียนหลายครั้ง มีความสัมพันธ์ส่วนตัวมาโดยตลอด

แม้เจียงเกาหมิงจะเป็นท่านตาของมู่หรงเซิ่ง แต่ตระกูลเจียงก็ไม่ได้ทุ่มเททุกอย่างให้กับมู่หรงเซิ่งอย่างสมบูรณ์”

หญิงสาวถึงกับเลิกคิ้วเมื่อได้ยิน “มู่หรงเซิ่งไม่รู้เรื่องที่ตระกูลเจียงเหยียบเรือสองแคมหรือ”

“รู้แล้วจะอย่างไรได้”

จวินจิวหยวนโอบเอวนางพูดต่อว่า “มู่หรงเซิ่งขาดเจียงเกาหมิงและตระกูลเจียงไม่ได้ และแม้ว่าตระกูลเจียงจะสนิทสนมกับมู่หรงเสียนอย่างลับๆ แต่โดยรวมแล้วก็ยังคงสนับสนุนมู่หรงเซิ่งและพระสนมอวี้วู่ ความสัมพันธ์กับมู่หรงเสียนเป็นเพียงเรื่องส่วนตัวของบุตรชายสองคนของเจียงเกาหมิงเท่านั้น”

พูดง่าย ๆ ก็คือ หากมู่หรงเซิ่งได้เป็นรัชทายาทและเป็นผู้ชนะในท้ายที่สุด ตระกูลเจียงก็จะพลอยได้ประโยชน์ไปด้วยอย่างมากก็แค่สละบุตรชายที่ ‘ลอบติดต่อกับ’ กับมู่หรงเสียนไปเท่านั้น ตระกูลเจียงจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

แต่หากมู่หรงเซิ่งเอื้อมไม่ถึงบัลลังก์ในท้ายที่สุด และมู่หรงเสียนได้ขึ้นครองบัลลังก์ ตระกูลเจียงก็สามารถพึ่งพา ‘ความสัมพันธ์ส่วนตัว’ เพื่อปกป้องบุตรชายคนหนึ่งเอาไว้ได้

ตราบใดที่ยังมีคนผู้นี้อยู่ ก็เพียงพอที่จะทำให้ตระกูลเจียงมีทางเลือก หากจำเป็นจริงๆ ก็สละมู่หรงแข่งทิ้งเพื่อรักษาตระกูลของตัวเองเอาไว้

หญิงสาวฟังแล้วอ้าปากค้าง “พวกเขามองการณ์ไกลจริงๆ”

จวินจิวหยวนพูดว่า

“ในบรรดาตระกูลใหญ่ๆ ส่วนมากก็เป็นเช่นนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สำคัญเท่ากับความเจริญรุ่งเรืองของตระกูล ตระกูลเจียงสืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว จะให้เอาทุกอย่างไปฝากไว้กับมู่หรงแข่งเพียงคนเดียวได้อย่างไร

“พวกเขาย่อมหาทางเลือกให้ตัวเอง และมู่หรงแข่งกับพระสนมอวี้ก็คงรู้เรื่องนี้ เพียงแต่พวกเขาทำอะไรตระกูลเจียงไม่ได้ และขาดความช่วยเหลือจากเจียงเกาหมิงไม่ได้”

ดังนั้น หากเจียงเกาหมิงอ้างว่าที่ติดต่อกับมู่หรงเสียนเป็นเรื่องส่วนตัวของบุตรชาย แล้วแกล้งตำหนิลูกชายสักหน่อย แม้ว่ามู่หรงแข่งและพระสนมอวี้จะรู้ความคิดของตระกูลเจียง

ก็ได้แต่เก็บความรู้สึกไว้ แสร้งทำเป็นเชื่อใน ‘ความภักดี’ ของ
ตระกูลเจียง

“มู่หรงชิงและพระสนมอวี้อาจจะไม่พอใจเจียงเกาหมิง
อีกอย่างหากให้ออกาสเขาเลือกกระหว่างตำแหน่งรัชทายาทกับ
ตระกูลเจียง การสละตระกูลเจียงจะทำให้เขาได้รับการสนับสนุน
จากจวนอันกั๋ววงหรือแม้กระทั่งจากขุนศึกคนอื่นๆ ในราชสำนัก
ทั้งยังจะได้ใจของราษฎรทั่วหล้า

“หากมู่หรงชิงฉลาดพอ เขาควรจะรู้ว่าต้องเลือกอย่างไร”

หากมู่หรงชิงต้องการบัลลังก์ ทั้งยังเข้าใจว่าสิ่งใดคือ
เสียงของราษฎร เขาจะไม่พลาดโอกาสนี้อย่างแน่นอน และ
จะตัดสินใจสละตระกูลเจียงเพื่อแลกกับเส้นทางครองบัลลังก์
ที่ราบรื่น

แต่หากเขาไม่สามารถสละตระกูลเจียงได้ และไม่สามารถ
สละเจียงเกาหมิงได้...

ก็คงต้องบอกว่าเขาโง่เกินไป

คนโง่ไม่มีคุณสมบัติที่จะครองอำนาจของจักรพรรดิ
ถึงแม้จะได้ขึ้นไปก็คงอยู่ได้ไม่นาน

อวินซุอินฟังจวินจิวหยวนวิเคราะห์เรื่องราวในราชสำนัก
ให้ฟัง หญิงสาวครุ่นคิดตาม คำพูดของเขามีเหตุผล ไม่ว่าจะ
เดินทางต่อไปอย่างไร ก็ต้องรอให้คดีของตระกูลอวินสิ้นสุดลง
ก่อน

อนาคตของมู่หรงซึ่งอยู่ในมือของเขาเอง ขึ้นอยู่กับว่า
เขาจะเลือกอย่างไร

ทั้งสองคนพินิจหน้าต่าคุยกันสบาย ๆ พูดถึงเรื่องบัลลังก์โดยที่
ไม่มีผู้ใดใส่ใจมากนัก เหมือนเป็นแค่การพูดคุยฆ่าเวลาเท่านั้น

โคมมังกรลอยขึ้นฟ้า เมื่อมู่หรงซึ่งที่ยืนอยู่บนกำแพง
รับเสียงโห่ร้องของราษฎรด้านล่าง อวินซุอินก็เบือนสายตาทหนี
ด้วยความเบื่อหน่าย

“ว่าแต่ เหตุใดเหยียนอ๋องถึงมาเมืองหลวงกะทันหันเล่า”
อวินซุอินถามขึ้น

จวินจิวหยวนส่ายหน้า “ข้าก็ 모르 เขาเข้ามาอย่างลับๆ
แต่คนของข้าตรวจพบหลังจากที่เขาเข้าเมืองมาแล้ว และบังเอิญ
เจอเขาที่งานเทศกาลโคมไฟพอดี จึงจับเขาส่งให้ฮ่องเต้ชิงฮวัน”

จวินจิว

บทที่ 343 ผีเสื้อบุปผา
หนักก็แค่เครื่องหวานเมลิ็ดพันธุ์เดินได้

เหยียนอ๋องจ้าวโค้วดูเหมือนผีเสื้อบุปผา เขาไม่เพียงมี
ใบหน้าที้งดงามกว่าสตรีเท่านั้น แม้แต่คำพูดคำจาก็ดูเจ้าชู้เสเพล
มีเพียงจวินจิวหยวนเท่านั้นที่รู้ว่า เวลาที่คนผู้นี้โหดเหี้ยมขึ้นมา
แล้วน่ากลัวเพียงใด

แม้ว่าเขาจะไม่ชอบราชวงศ์ แต่ก็ไม่ได้ขอให้เหยียนอ๋อง
เข้ามายุ่งเกี่ยวกับสถานการณ์ในเมืองหลวงก่อนงานแต่งงานของเขา
ทำลายงานมงคลของเขากับอาอิน

จวินจิวหยวนเองไม่สนใจที่จะจับตาดูเหยียนอ๋อง วิธีที่ดี
ที่สุดคือส่งเขาเข้าวังไปให้ฮ่องเต้ซึ่งอวิ้นดูแลเอง ฮ่องเต้ซึ่งอวิ้น
เคยเสียเปรียบเหยียนอ๋องมาก่อน เขาย่อมไม่ปล่อยให้เหยียนอ๋อง
ออกไปทำเรื่องวุ่นวายข้างนอก

อวิ้นชู้ฮินอดหัวเราะคิกคักไม่ได้เมื่อได้ยินแผนการของ
จวินจิวหยวน

“ท่านช่างมีแผนการที่ดี แต่ข้าเห็นว่าขาของเขาดูเหมือนจะกะเผลกไปข้างหนึ่ง ท่านสั่งให้คนจัดการเขาหรือ”

ก่อนหน้านั้นเหยียนอ๋องส่งคนไปลอบสังหารตระกูลหลินเกือบปลิดชีวิตนายท่านผู้เฒ่าตระกูลหลิน

จวินจิวหยวนเคยบอกว่าจะส่งสอนเขา อวินซุ่^{*}อินเห็นเขาขากะเผลกก็คิดว่าเป็นฝีมือของคู่หมั้นตน

ไม่คาดคิดว่าจวินจิวหยวนกลับส่ายหน้า

“ข้าส่งคนไปก็จริง แต่ยังไม่ทันได้ลงมือก็มีคนชิงตัดหน้าไปเสียก่อน เจ้าก็รู้จักนิสัยชาติ หากจะส่งสอนเหยียนอ๋อง คงไม่เพียงพอหักขาเขาข้างเดียว อย่างน้อยก็ต้องทำให้เขาเสียโฉมด้วยถึงจะเรียกว่าส่งสอน”

“มีคนชิงตัดหน้าไปก่อน?” อวินซุ่^{*}อินประหลาดใจ

ชายหนุ่มรับว่าอึมเสียงหนึ่ง “คนที่ลงมือมีนามว่าหานหลิน เป็นจอมยุทธ์ยอดฝีมือผู้มีชื่อเสียงแห่งยุทธภพ ปกติจะไม่ค่อยปรากฏตัว แต่ครั้งนี้กลับบุกเข้าจวนเหยียนอ๋อง ฆ่าบุตรชายนอกสมรสของเหยียนอ๋องไปสามคน และหักขาเขาไปข้างหนึ่ง

“ศพของบุตรชายนอกสมรสทั้งสามคนของเหยียนอ๋อง ถูกค้นพบว่าแขวนอยู่บนกำแพงเมืองหนานเยว่ ส่งสัญญาณเตือนอย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าจะมีคนแก้แค้น และเหมือนเป็นการเตือนเหยียนอ๋อง...”

ตอนที่ได้รับรายงานข่าวนี้ เขาก็ประหลาดใจมากเช่นกัน

ตำแหน่งของเหยียนอ๋องในหนานเยว่ไม่ธรรมดา แม้แต่ฮ่องเต้แห่งหนานเยว่ยังปฏิบัติต่อเขาด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง เรียกได้ว่าเป็นรองก็แค่ฮ่องเต้เท่านั้น

แต่หลังจากที่ห่านหลินลงมือ เหยียนอ๋องกลับไม่ส่งทหารไปล้อมจับหรือไล่ล่า ไม่แสดงปฏิกิริยาอะไรมากนัก เพียงแค่ให้คนไปเอาศพบุตรชายทั้งสามคนที่แขวนอยู่บนกำแพงเมืองลงมา จากนั้นก็ไปเชิญหมอมารักษาอาการบาดเจ็บ

ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าผู้ใดเป็นคนลงมือ ทั้งยังรู้ด้วยว่าผู้ใดอยู่เบื้องหลังห่านหลิน

อวิ้นซุอินประหลาดใจ “ห่านหลินน่าจะลงมือแทนใครบางคนใช่หรือไม่”

ไม่เช่นนั้น จอมยุทธ์ยอดฝีมือเช่นนั้นแค่ฆ่าคนให้ตาย
ก็สิ้นเรื่อง เหตุใดต้องเสียเวลามาแขวนศพบนกำแพงเมืองและ
หักขาของเขาด้วย นี่ยากลำบากกว่าการฆ่าคนมากนัก

จวินจิวหยวนพยักหน้า “ใช่ หานหลินมีคนอยู่เบื้องหลัง
แต่ข้าให้คนไปสืบแล้ว พบแล้วว่าเขามีความเกี่ยวข้องกับหอการค้า
สกุลหมิง ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็ไม่รู้แล้ว ไม่รู้ตัวว่าผู้ใดเป็นคนสั่งให้
เขาลงมือ”

อวินซู่อินได้ยื่นซื้อหอการค้าสกุลหมิงเป็นครั้งที่สองแล้ว
อดไม่ได้ที่จะพูดว่า “เหยียนอ๋องนี่ช่างมีความสามารถในการสร้าง
ศัตรูจริง ๆ”

หากหอการค้าสกุลหมิงเก่งกาจอย่างที่เขาวางกัน เหยียน-
อ๋องไปทำให้โอรสก็เหมือนไปแห่รังแตน ไม่น่าแปลกที่จะโดน
ต่อยจนหัวบวม

“แต่หากเป็นหอการค้าสกุลหมิงจริง ๆ นั้นหมายความว่า
เหยียนอ๋องรู้ว่าผู้ใดเป็นเจ้าของที่แท้จริงของหอการค้าสกุลหมิง
หรือ”

จวินจิวหยวนสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขาไม่ได้คิดถึงจุดนี้เลย

หอการค้าสกุลหมิงลี้กลับมาโดยตลอด ไม่มีผู้ใดรู้ว่าใครเป็นเจ้าของ แม้แต่เขาที่เคยสงสัยและสืบหาอยู่นานก็ยังไม่รู้ว่าผู้ใดอยู่เบื้องหลัง แต่ดูจากท่าที่ ‘โอนอ่อน’ ที่เหยียนอ๋องมีต่อเรื่องนี้แล้ว ราวกับเขาจะรู้ล่วงหน้าว่าจะถูก ‘แก้แค้น’

จวินจิวหยวนหรีตา คิดว่าจะลองเค้นความลับเกี่ยวกับหอการค้าสกุลหมิงจากปากของเหยียนอ๋องดีหรือไม่

เขาไม่ได้อยากหาเรื่องหอการค้าสกุลหมิง เพียงแต่สงสัยอยากรู้ว่าผู้ใดกันแน่ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ทว่าวันชู้นกลับไม่ได้คิดไปไกลถึงเพียงนั้น นางไม่ได้คิดจะทำการค้ากับหอการค้าสกุลหมิง แม้ว่าจะอยากรู้ว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ แต่ก็ไม่ถึงกับต้องรู้ให้ได้ หญิงสาวแค่สงสัยเกี่ยวกับเหยียนอ๋องเท่านั้น

“ท่านว่าเหยียนอ๋องเสียบุตรชายไปสามคน ช້ายังถูกเอาไปแขวนไว้บนกำแพงเมือง แต่เมื่อครู่ข้าเห็นคนผู้นั้นดูยิ้มแย้มแจ่มใสดี ไม่เหมือนคนที่เพิ่งสูญเสียบุตรชายไปเลย”

ท่าทางกะล่อนและเจ้าชู้ของเขา รวากับยากำหนดเดินได้
ไปหน้าที่สวยงามราวกับสตรีช่างดึงดูดผีเสื้อและแมลงเพศผู้จริงๆ

เมื่อครู่ นางกำนัลในหอสูงไถหลายคนก็ถูกเขาดึงดูดจน
ดวงตาเป็นประกาย แม้แต่ทหารองครักษ์หนุ่มหลายคนก็ยัง
หน้าแดงก่ำ

จวินจิวหยวนได้ยืนดังนั้นก็รีบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดว่า
“ในजनของเขามีบุตรชายถึงสิบหกคน ตายไปสักสามถึงห้าคน
คงไม่เป็นไรหรอกกระมัง...”

“...”

อวินซู่ฮั่นจึงหันไปครู่หนึ่ง “สิบหกคน?”

จวินจิวหยวนหยุดคิด “สามปีก่อนมีสิบหกคน ผ่านไป
สามปีน่าจะมีเพิ่มอีกหลายคนแล้ว จริงสิ ยังมีบุตรอีกเจ็ดหรือ
แปดคน...”

“...”

หญิงสาวยกมูมปาก รู้สึกว่าตัวเองประหม่นเหยียนอ่อง
ต่ำไป เขาไม่ใช่แค่ผีเสื้อบุปผาธรรมดา แต่เป็นเครื่องหวานเมล็ด
พันธุ์ที่เดินได้ ทั้งยังเป็นรุ่นที่แข็งแกร่งมากด้วย

แต่ว่า...

“ข้าจำได้ว่ามีข่าวลือว่าเหยียนอ่องชอบบุรุษไม่ใช่หรือ”

ก่อนหน้านี้มีหลายคนพูดว่าเหยียนอ่องมีชื่อเสียงเรื่อง
ชอบบุรุษเพศ ชอบเด็กหนุ่มหน้าตาดี ทั้งยังไม่เคยปิดบัง

จวินจิวหยวนมีสีหน้าเรียบเฉย “การชอบบุรุษไม่ได้
หมายความว่าจะไม่ชอบสตรี”

เหยียนอ่องเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดี ทั้งยังโปรดปราน
ของสวยงามทุกชนิด

เขาไม่ได้ชอบเพียงบุรุษหน้าตาดี แต่รวมถึงสิ่งสวยงาม
ด้วย トラบไคที่น่านมอม ไม่ว่าจะเป็นบุรุษหรือสตรี เขาชอบทั้งหมด

“เรามีเรือนตากอากาศในหนานเยวี่ชื่อว่า ‘ซุนเซ่อ-หม่านหยวน’¹ บุคคลที่อาศัยอยู่ในนั่นล้วนเป็นเหล่าบุรุษและสตรีของเขา ทุกคนมีรูปร่างหน้าตาสวยงามมาก เจ้ายังจำซิงจิได้ไหม ก่อนที่นางจะมาเป็นสายลับในต้าจิ้น นางก็เคยเป็นคนของเหยียนอ๋องมาก่อน”

เหยียนอ๋องชอบใช้ชื่อเสียง เงินทอง และอำนาจมาล่อลวงผู้อื่น ใช้ชีวิตของคนในครอบครัวมาข่มขู่คนให้ทำงานให้ตนเอง แต่ที่เขาชอบยิ่งกว่านั้นคือการใช้ความงามของตัวเองไปหลอกล่อบุรุษและสตรีเหล่านั้นให้อุทิศตนเพื่อเขา...

อวินซุ่นอินโบหน้าเขียวคล้ำเมื่อได้ยินคำพูดของคนรัก

หญิงสาวคิดถึงซิงจิสายลับที่เคยเจอก่อนหน้านี้ หญิงสาวที่สวยงามมีเสน่ห์ ไหนจะเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่ยืนอยู่ข้างๆ เหยียนอ๋องเมื่อครู่ รู้สึกว่าเขาไม่ใช่แค่เครื่องหวานเมล็ดพันธุ์ แต่เป็นคนที่มีรสนิยมชมชอบทั้งบุรุษและสตรี!

¹ ซุนเซ่อหม่านหยวน แปลว่า ‘สวนแห่งฤดูใบไม้ผลิ’ คำว่าฤดูใบไม้ผลินี้สามารถแปลว่าความงดงามของหนุ่มสาวได้ด้วย

เสียแรงที่นางเคยคิดว่าเขาหน้าตาไม่เลว แต่ตอนนี้รู้สึก
ว่าช่างเป็นคนไร้ค่าสินดี

จวินจิวหยวนเห็นหญิงสาวถามถึงเรื่องเหยียนอ๋อง
ไม่หยุดปาก เกิดความหึงหวงขึ้นมาเล็กน้อย จึงก้มลงไปจูบ
ที่ริมฝีปากของอวินซู่อิน “เหยียนอ๋องไม่ใช่คนดี เขาเป็นคนโง่
มาก เจ้าอยู่ห่างๆ เขาไว้ อีกอย่าง ห้ามไปสืบเรื่องของผู้ชาย
คนอื่น...”

ครั้นอวินซู่อินได้ยินน้ำเสียงหึงหวงในคำพูดของเขาก็อด
ไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา นางเอื้อมมือไปกอดคอเขาแล้วพูดว่า

“ได้ ข้าจะไม่สืบเรื่องของเขา และจะไม่เข้าไปใกล้เขา...”

นางไม่ชอบเหยียนอ๋อง ถึงแม้ว่านางจะไม่รังเกียจ ‘ความ
รักที่เป็นอิสระ’ และยอมรับมุมมองความรักที่แตกต่างกันได้ แต่
ตัวนางเองไม่ได้มีรสนิยมเหมือนเขา แน่หนอนว่านางจะไม่ไปยั่ว
คนเช่นนี้

เมื่อเห็นคนรักแสดงอาการหึงหวง หญิงสาวยิ้มแย้ม
พลงยื่นริมฝีปากแดงระเรื่อให้ชายคนรักของตน

“ท่านวางใจ หากเจ้าผีเสื้อบุปผานั้นเข้ามาใกล้ข้า ข้าจะ
ตัดมัน...”

ตัดจนชีวิตไร้ซึ่งอิสระเลยละ!

แววตาของจวินจีว्हยวนอบอุ่นขึ้น เขาโอบกอดหญิงสาว
ในอ้อมแขนแน่น รวากับต้องการจะหลอมรวมนางเข้าไปในกระดูก
ของเขา

งานเทศกาลโคมไฟด้านนอกยังคงดำเนินต่อไป ขณะที่
คนทั้งสองในห้องจูบกันอย่างหวานชื่น

บทที่ 344 กระอักเลือด

งานเทศกาลโคมไฟยังคงคึกคัก ราษฎรในเมืองต่างมารวมตัวกันเพื่อชื่นชมโคมไฟ แต่น้อยคนนักที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบนหอλούไก

หลังจากฮ่องเต้ซึ่งอวินพาทหารองครักษ์กลับวังหลวง ก็เกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง

เดิมทีฮ่องเต้ต้องการขอความเมตตาแทนมู่หรงเสียน แต่กลับทำให้ฮ่องเต้ซึ่งอวินโกรธยิ่งกว่าเดิม

ฮ่องเต้ซึ่งอวินหันนึกถึงความอับอายที่เกิดขึ้นบนหอλούไก ทั้งยังต้องเสียเกียรติจากการถูกจวินจิวหยวนและเหยียนอ๋องเยาะเย้ย จึงตบหน้าของฮ่องเต้จนขาดใหญ่ด้วยเพลิงโทสะและสั่งให้กักบริเวณนางทันที ส่วนมู่หรงเสียนนั้นแย่ยิ่งกว่า หลังจากถูกปลดออกจากตำแหน่งองค์ชายแล้ว แต่เนื่องจากอาการบาดเจ็บจึงถูกกักตัวไว้ในวังชั่วคราว เมื่อ ‘อาการบาดเจ็บ’ ของเขาหายดีและฟื้นคืนสติแล้ว เขาจะต้องออกจากวังทันที

มู่หรงเจิงสวมเสื้อผ้าที่หาได้ชั่วคราว ทนต่อสายตาแปลกๆ
ของทหารองครักษ์และข้าหลวงรอบข้าง เดินตามหลังห้องเต้
ซึ่งอ้วนเข้าวัง แต่กลับถูกเกาฉินขวางไว้ที่หน้าประตูวัง

“เหลียนจวินอ่อน ฝ่าบาททรงมีรับสั่ง ไม่ให้ท่านเข้าวังไป
ถวายพระพรแล้วพะย่ะค่ะ

“หลังจากจะมีพระราชโองการลงมาในอีกสองวัน ท่าน
ก็เก็บสัมภาระออกจากเมืองหลวงไปเถอะใจเถิดพะย่ะค่ะ”

มู่หรงเจิงตัวสั่น หน้าเผือดสี “เกากงกง ขอร้องละ ข้าขอ
เข้าเฝ้าเสด็จพ่อสักครั้ง ข้า...ข้าไม่ได้ตั้งใจ...”

เกาฉินมองเขา “ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจแล้วจะอย่างไรได้
เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว องค์ชายพูดว่าไม่ได้ตั้งใจแล้วจะมีความหมาย
อันใดเล่า”

มู่หรงเจิงแทบประคองกายไม่อยู่

เกาฉินเห็นเขาอยู่ในสภาพน่าเวทนา จึงถอนหายใจ
ออกมาเบาๆ

“องค์ชายช่างโง่เขลามาก รู้ทั้งรู้ว่าฝ่าบาทใส่พระทัยเรื่องอะไรมากที่สุด แม้จะมีแผนการอะไรจริงๆ ก็ไม่ควรเลือกทำในวันนี้ แล้วยังไม่สมควรเลือกทำบนหอสูงๆ”

เขาต้องการให้องค์ชายรองเสื่อมเสียชื่อเสียงโดยไม่มีโอกาสฟื้นตัวได้อีก เขาจึงไม่เหลือช่องว่างใดๆ ไว้เลย

เขาเลือกจังหวะได้ดี แต่ผู้ใดจะรู้ว่ามันจะย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง และเกือบจะทำให้เขาถึงแก่ชีวิต ทำให้เขาไม่มีโอกาสฟื้นตัวได้อีกต่อไป

“ต่อหน้าต่อตาผู้คนมากมาย ทั้งขุนนางใหญ่ ท่านผู้สำเร็จราชการ แล้วยังมีเหยียนอ๋องแห่งหนานเยวี่...

“ในสถานการณ์เช่นนี้ แม้ว่าฝ่าบาทจะมีใจอยากยกโทษให้ท่าน แต่ราชวงศ์จะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังเกี่ยวข้องกับเรื่องที่พระชายาของท่านอ๋องผู้สำเร็จราชการและคุณหนูตระกูลเฟิงถูกร้าย บีบให้ฝ่าบาทต้องปลดองค์ชายรอง...”

แม้แต่องค์ชายรองยังถูกปลด แล้วองค์ชายสี่ที่ก่อเรื่องอื้อฉาวแบบเดียวกันจะรอดไปได้อย่างไร

“ข้า...”

มู่หรงเจิงหน้าซีต เขาอยากจะอธิบาย อยากจะขอร้อง
อยากให้เกาฉินช่วยออกหน้าให้เขา

แต่เกาฉินพูดขึ้นมาก่อน

“องค์ชายได้โปรดฟังคำแนะนำของข้า บัดนี้ฝ่าบาท
ทรงกริ้วอย่างหนัก ต่อให้ท่านเข้าวังไปเข้าเฝ้าก็ไม่มีประโยชน์
อันใด มีแต่จะทำให้ฝ่าบาททรงกริ้วในสิ่งที่ท่านทำลงไปในวันนี้
มากยิ่งขึ้น”

แม้แต่ฮองเฮาที่ขอความเมตตาแทนองค์ชายรองยังถูก
ฝ่าบาทลงมือและถูกส่งไปยังตำหนักเย็นทันที นับประสาอะไร
กับ ‘ต้นเหตุ’ ของเรื่องในคืนนี้เล่า

ไม่ว่าเรื่องนี้ใครผิดใครถูก ไม่ว่ามู่หรงเจิงจะทำร้าย
องค์ชายรองด้วยเหตุผลใด หรือมีใครเล่นสกปรกอยู่เบื้องหลัง
ก็ตาม แต่ผลสุดท้ายคือทั้งสองคนถูกลงโทษ และต้นเหตุของ
ทั้งหมดนี้ก็มาจากเขา

หากมู่หรงเจิงเข้าวังในตอนนี ก็เหมือนกับราดน้ำมันบนกองไฟ

“ฝ่าบาททรงปลดองค์ชายรองเป็นสามัญชน ถือได้ว่ายังทรงมีพระเมตตาต่อท่านอยู่บ้าง อย่างน้อยท่านยังเป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นถึงจวีน้อง แต่หากท่านยังดื้อดึงก็อาจจะทำให้ฝ่าบาททรงกริ้วจริงๆ...”

ตัวอย่างขององค์ชายรองก็มีให้เห็นอยู่แล้ว

แม้เกาฉินไม่ได้พูดจบประโยค แต่ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าใจความหมายในคำพูดของเขา

เขาเตือนมู่หรงเจิงเพียงสองสามประโยคก็ไม่พูดอะไรต่ออีก ส่วนมู่หรงเจิงจะฟังหรือไม่นั้นก็ไม่ใช่เรื่องของเขา

“ฟ้ามืดแล้ว บ่าวต้องกลับวังไปรับใช้ฝ่าบาท ทูลลาพะย่ะค่ะ”

เกาฉินยังคงให้เกียรติมู่หรงเจิงแม้ในยามที่เขาตกต่ำ เขาโค้งคำนับอย่างนอบน้อมก่อนหมุนตัวเดินจากไป

ประตู่รังสีแดงชาติปิดลงตรงหน้าเขา มู่หรงเจิงยังคงยืนอยู่หน้าประตู มองแผ่นหลังของเกาจินที่ค่อยๆ เลื่อนหายไปตามทางเดินวัง เหล่าทหารองครักษ์ลั่นดาลประตู่ใส่หน้าเขาอย่างไม่ไยดี จากนั้นจึงยืนเฝ้ารักษาการณ์ต่อไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เขาตัวสั่นเทา รู้ว่าไม่มีโอกาสแล้ว

เสด็จพ่อจะไม่พบเขา ยิ่งไม่รับฟัง ‘คำแก้ตัว’ ใดๆ ของเขา

มู่หรงเจิงยืนนิ่งอยู่หน้าประตู่วังเนิ่นนาน จนกระทั่งรู้สึกชาไปทั้งกายเนื่องจากความหนาวเหน็บ จึงกลับจวนของตนด้วยสภาพงุนงงและน้ำเวทนา

บ่าวในจวนองค์ชายสียังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอก เมื่อเห็นเขาสวมเสื้อผ้าที่ดูไม่พอดีตัว ช้ำยังเดินเท้าเปล่าและมีรอยเลือดจากการถูกรวดทรายบาด พวกเขาเหล่านั้นก็รีบล้อมเข้ามา

“องค์ชายสี...”

“องค์ชายสีเป็นอะไรไปพะยะค่ะ”

มู่หรงเจิงฟังเสียงรอบข้างที่ดังแซ่แซ่ กวาดตามองผู้คนมากมายที่เข้ามาชุมนุม หลังจากถูกพาเข้าไปในจวน เห็นป้ายที่แขวนอยู่หน้าจวนเป็นลายพระหัตถ์ของฮ่องเต้ที่เคยทรงเขียนให้ด้วยพระองค์เอง จู่ๆ ก็กระอักเลือดออกมาทันที

“องค์ชายสี่!!”

บ่าวรับใช้ในจวนองค์ชายสี่พากันตื่นตกใจ เมื่อเห็นมู่หรงเจิงเซกดาล้มลง พวกเขารีบเข้าไปพยุง แต่กลับโดนเตะกระเด็นอย่างแรง

มู่หรงเจิงสีหน้าบิดเบี้ยว “ไปให้พ้น! พวกเจ้าออกไปให้หมด!!”

“องค์ชายสี่...”

“องค์ชายสี่ ท่านเป็นอะไรไป...”

“ไปให้พ้น!!”

มู่หรงเจิงตาแดงก่ำ ดูเหมือนสัตว์ร้ายที่ถูกต้อนจนมุม รู้สึกทรมานไม่ไหวอยากจะกัดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าด้วยความคลุ้มคลั่ง

ทุกครั้งที่คนเหล่านี้เรียกเขาว่า ‘องค์ชายสี’ เขาจะนึกถึงเหตุการณ์ในคืนนี้ นึกถึงว่าเขาผลักตัวเองเข้าสู่ทางตันได้อย่างไร เขาเคยคิดว่าตัวเองเป็นผู้ชนะ คิดว่าจะได้เห็นมู่หรงเปลี่ยนเป็นตัวตลก แต่สุดท้ายเขากลับกลายเป็นตัวตลกเสียเอง

คนเหล่านี้ยังไม่รู้ว่าเขาถูกปลดออกจากตำแหน่งแล้ว หากพวกเขารู้ แม้แต่บ่าวรับใช้ในจวนก็คงจะหนีไป ผู้ใดจะไปจำได้ว่าเขาเคยเป็นถึงองค์ชายผู้สูงศักดิ์

“ไปให้พ้น!” มู่หรงเจิงคำรามด้วยน้ำเสียงแหบพราราวกับคนเสียสติ

คนรอบข้างตกใจกับท่าทีของเขา พวกเขาถอยห่างไม่กล้าเข้าใกล้ ในขณะที่มู่หรงเจิงล้มลงไปกับพื้นกลางลาน แล้วปล่อยโฮออกมา

“เหตุใดถึงเป็นแบบนี้...

“เพราะอะไร?!”

เขาเพียงอยากจะแก้แค้นมู่หรงเสียน ระบายความคับแค้นที่มีอยู่ในใจเท่านั้น

เขาวางแผนทุกอย่างไว้อย่างรอบคอบ แม้แต่ระมัดระวัง ไม่ปรีปากบอกผู้ใด ทั้งๆ ที่ทุกอย่างก็ดำเนินไปตามแผนการ ที่วางไว้ ไม่มีความผิดพลาดใดๆ แล้วเหตุใดผลลัพธ์สุดท้าย จึงกลับตาลปัตรเช่นนี้?!

ภาพที่เขาคิดไว้ว่ามู่หรงเสียจะต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง กลับไม่เกิดขึ้น ภาพที่เขาจะได้หัวเราะเยาะเย้ยอย่างผู้ชนะก็ไม่ปรากฏ ตอนนี้เขากลับกลายเป็นตัวตลกในสายตาของทุกคน

ไม่เกินพຽងนี้ เมื่อผู้คนเอ่ยถึงชื่อมู่หรงจึงของเขาอีกครั้ง ก็คงจะเยาะเย้ยถากถาง ว่าเขาเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา วางแผน ทำร้ายผู้อื่นแต่สุดท้ายกลับติดกับดักที่วางไว้เสียเอง

มู่หรงจึงทุบกำปั้นลงบนพื้น ร้องไห้โฮออกมาอย่างไม่อาจ ควบคุมได้

บ่าวรับใช้ที่อยู่รอบข้างมองหน้ากัน พวกเขาไม่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้น

องค์ชายสี่ของพวกเขาก็แฉ่งแสร้งเสมอมา ไม่ว่าจะเผชิญ กับเรื่องใดก็ไม่เคยแสดงความอ่อนแอเช่นนี้มาก่อน แม้แต่ครั้งที่ พระชายาขององค์ชายสี่ถูกปลด องค์ชายสี่ถูกตำหนิและถูกโบย

ในวังหลวง เมื่อกลับมาถึงจวนก็เพียงแสดงความเกรี้ยวกราด
เท่านั้น

เหตุการณ์ใดกันหนอ ที่ทำให้จิตใจขององค์ชายสีต้อง
บอบช้ำถึงเพียงนี้

ครอโยภา

จุมพิตพลิกหัวใจ เจ้าก้อนกระต่ายตัวน้อยจงกลายร่างเป็นชายา เล่ม 7

摄政王的神医狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王的神医狂妃》

Author: 韩绵绵 Han Mianmian

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8144-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)